

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÁ SMRT

DETEKTIVKA

KNIHA ZLIN

Dokonalá smrt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

Helen Fieldsová

Dokonalá smrt – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

thrill

DOKONALÁ
S M R T

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÁ S M R T

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

KNIHA ZLIN

PERFECT DEATH

Copyright © Helen Fields, 2018

Translation © Nela Knapová, 2019

Cover Photo © Jaroslav Blaminsky / Trevillion Images

Cover design © Tereza Králová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7473-863-0

ISBN e-knihy 978-80-7473-911-8 (1. zveřejnění, 2019)

Pro Sollieho,

který s každým svým nádherným úsměvem mění svět k lepšímu.

Pamatuj si, broučku – můžeš dokázat cokoliv, co si usmyslíš.

Úplně cokoliv.

Tají se mi z tebe dech.

KAPITOLA

PRVNÍ

Lilyin život byl takřka u konce, jen to ještě nevěděla. Pohladil její fotografii, kterou měl posledních pár měsíců postavenou vedle postele. Nakláněla se na ní z břehu nad rybník, s úsměvem krmila kachny a neměla ani ponětí, že se její čas krátí. Do večera toho měl ještě spoustu udělat, přesto si mohl dovolit strávit pár chvil se svou truhličkou pokladů. Z nočního stolku vytáhl spodní zásuvku a do temného prázdna sáhl pro dřevěnou krabičku. Vyrobil ji ve školních dílnách, jeden z mála úspěchů v převážně promarněném období jeho života, kdy se často stěhoval a začínat v nové škole pro něj nikdy nebylo snadné.

Odsunul víko a při pohledu na útržky životů uvnitř zalpal po dechu. Brož ve tvaru snítky vřesu vykládaná polodrahokamy. Vybavil si, jak kvůli ní musel strávit hodiny úmorným hrabáním v hlíně – bez chvilky odpočinku, aby ho nezastihl déšť –, ale nakonec to stálo za to. Potom tam ležel maličký stříbrný nůž na dopisy, tak opotřebovaný, že část zatočeného vzoru na rukojeti byla ošoupaná. Mince pro štěstí, alespoň to její majitelka prohlašovala a neustále ji nosila v kapse nebo v kabelce. Což jen dokazovalo, že žádné štěstí neexistuje. A nakonec zub. Přesněji korunka, uvolněná v mukách a dramatu posledních chvil, kdy nic nešlo podle plánu. Líbila se mu hladkost jejího povrchu a ústřední role, kterou hrála v životě, jež ukončil. Kam se poděla všechna energie z těla, když smrt vykonala své? Vybavil si opět své mládí. Energie jako by měnila formu, ale nikdy zcela nezmizela. Tento poznatek nestačil na to, aby udělal zkoušku z biologie, ale byla

to cenná vědomost, na niž byl hrdý. Přemítal, jestli je možné energii umírajícího člověka vdechnout do sebe.

Mezi předměty v krabičce udělal uprostřed místo a představil si tam novou trofej. Zpracování její majitelky trvalo déle než u těch předchozích. Lily se stranila ostatních, volný čas trávila většinou s rodinou a tvrdě pracovala. Brzy na ni bude mít také upomínku, tedy mezi všemi, které si vysloužil.

Zkontroloval malou lahvičku konopného oleje, jehož výroba mu zabrala celé týdny. Nahodilé nákupy malých dávek konopí namísto jednorázové koupě obrovského množství byly časově náročné, ale vyplatily se. Další postup byl převážně jednoduchý, k zádrhelu došlo pouze tehdy, když olej vyzkoušel na sobě a usnul natolik tvrdě, že další den zaspal do práce. To nebylo dobré. Měl výdaje. Tak složité poslán si vyžadovalo pečlivé finanční plánování a prací s výplatou na ruku byl nedostatek.

Zastrčil truhličku zpátky do prostoru pod zásuvkou a ještě jednou si v duchu prošel všechny podrobnosti. Auto měl připravené. Všechna světla svítila – byl by nesmysl přitahovat na sebe pozornost policie kvůli takové blbosti, jako je prasklá žárovka. Všechno obstarával v rukavicích. Veškeré zásoby. Ani jedné věci se nedotkl holou rukou. Měl nakoukáno dost kriminálních seriálů, aby věděl, že dnes už nejsou problém otisky. Usvědčit ho mohlo DNA z kožních buněk. Nechtěl se nechat chytit. Musel toho tolik udělat. Tolik lidí ho ještě potřebovalo.

Vše připraveno. Mohl si dokonce dovolit malého šlofika. Vzhledem k tomu, co všechno bude muset zvládnout, by neměl být unavený. Nejen z fyzického hlediska. Zabíjení bylo pracné. Jen debil uvěří, že smrt nastane během několika vteřin, jako to ukazují kriminální seriály. Smrt byla zpravidla pomalým striptýzovým představením. Existovaly způsoby, jak ji uspišit – výstřel, výbuch, vážné poranění hlavy –, ale holýma rukama se to nevyhnutelně protáhlo. Dušení a topení byly časově nejnáročnější činnosti a hrozilo, že člověk na-

konec sám dojde nějakého zranění. Škrábance, kopance do slabin, zlomeniny. Toho měl dost.

Lehl si na postel a zavřel oči. Očekávání k tomu patřilo. Spěchat do cíle bylo jako přečíst si nejdříve poslední kapitolu knihy. Díky vzrůstajícímu napětí a sžívání se s postavami byl pocit zadostiučinění o to víc strhující. Dříve měl potíže najít ideální oběti, a teď se vynořily hned tři najednou. Zasmál se. Znělo to drsně, třeskutě, jako když ve vzduchu vybuchne petarda. Byl to krutý zvuk, ale on nebyl krutým mužem. Ne nutně. Pouze pokud byla krutost zcela nezbytná.

KAPITOLA

DRUHÁ

„Dojdu ti ještě pro skleničku, zlato.“ Lily se vrátila z toalet v zadní části hospody. Joe se na ni usmál. Protáhla se skrz poslední dvojici mužů propíjejících se do zapomnění páteční noci, aniž si všimla, jak jí jeden z nich civí na zadek, když se natočila, aby kolem nich proklouzla. To mu nejde zazlívát, pomyslel si Joe. Měla tělo, na které člověk zírat musel, a Joe nehodlal kvůli něčemu tak malichernému vyvolávat potyčku.

„Joe, teď jsem na řadě já. Nemusíš pokaždé platit ty,“ řekla, když si sedala vedle něho. Byli na sobě v tom stísněném prostoru namačkaní a kvůli sílící vřavě, hudbě a zvukům kroků na dřevěné podlaze zvyšovali hlas.

„Šetříš si na vysokou?“ zeptal se a chopil se jejich prázdných sklenic.

„Víš, že jo,“ odvětila, „ale to neznamená...“

„A budeš dřít jako mezek, aby ses stala tou nejlepší doktorkou na světě?“ Sklonil se a políbil ji. Banda holek, které s nimi seděly u stolu, obrátila oči v sloup, nesouhlasně mlaskla a pod rouškou znechucení žárčila.

„Jsi blázen.“ Lily mu polibek oplatila.

„Takže nedělám snad světu laskavost, že slečně Lily Eustisové pomůžu v budoucnu zachraňovat životy tím, že svoje studium nebude muset začínat s dluhem větším o...“ obrátil oči ke stropu, jak počítal, „... osm liber a čtyřicet šest centů.“

„Vzdávám to,“ zasmála se, znovu ho políbila a potom mu zardělou tvář zabořila do krku.

„No tak jo, uhládas to, mám slabost pro ženy v bílém plášti s fonendoskopem kolem krku. Takhle potají financuju svůj vlastní bizarní fetiš,“ poznamenal. Když se zvedal, Lily ho demonstrativně praštila do paže. Neslyšel, jak si žena, která na něj zírala, sama pro sebe uznale hvízdla. Nezaznamenal, jak dívka sedící vedle nich probodává Lily pohledem. Byl to pár, který měl oči jen jeden pro druhého.

Cesta k baru se podobala výstupu na vrchol hory. Nápoje končily rozlité na zádech, když se lidé vydávali od výčepního pultu s příliš plnými rukama. Nárokovala se místa u pultu, a pokud byl jeden zákazník nepatřičně obsloužen před jiným, zvyšovaly se hlasy. Ozývaly se hulákané požadavky na změnu hudby a stížnosti na to, že jedna ze dvou kabinek na dámských záchodech je pořád zamčená. Výčep jel bez přestávky. Joe tam trpělivě stál, na všechny se usmíval a pošlapané nohy a rýpance loktem ochotně odpouštěl. Měl Lily, která byla vším, o čem kdy snil.

V autě měl všechno, co potřebovali pro dokonalý romantický večer. Dřevo, kostky na podpal, zápalky, placatku s něčím na zahřátí a spacák. I počasí bylo vlídné. Bude chladno, ale pršet by nemělo. Dal si takovou práci, že to místo jel několik dnů předem prohlédnout. Bude se pod nimi majestátně rozkládat Edinburgh, jehož světla budou, pokud mraky dovolí, odrazem hvězd nad nimi. Konečně bude mít Lily sám pro sebe a bude jí moct ukázat, co pro něj doopravdy znamená.

* * *

Bylo příliš chladno, aby člověk mohl ležet venku nahý. To bylo to první – a nejsměšnější –, co Marka McVeigha napadlo. Obraz, který mu kamera na dronu posílala na monitor, byl na hony vzdálený čemukoliv, co si představoval, že zachytí. Zimní námrazu a holé skály, ano. Tvrdou, mdlou oblohu s horizontem zahaleným do vrstev mlhy, ano. Ležící ženu, jedno koleno pokrčené, druhou nohu nataženou, jednu ruku za hlavou, druhou napřaženou na zemi, to ne. S rezavými vlasy si pohrával vítr a dělal jí z nich před očima třepetající závoj. U nohou

měla popelavé zbytky ohně. Vedle ní ležela krabička sirek. Mark nechal dron snést se níž a snažil se přesvědčit sám sebe, že třeba rozezná, jak se jí zvedá a klesá hrudník. Nepoštětilo se. Namířil dron k její tváři, doufal přitom, že si nezapělává na obvinění z nějaké zvrhlosti, a modlil se snad ke všem božstvům, aby se jeho předtucha nenaplnila. Kéž by se mýlil. Dron byl za hřebenem mimo jeho dohled. Kontroloval jeho sestup a dával pozor, aby neslétl přímo nad ni, kdyby se vzбудila, sedla si a narazila do něj. Blíží pohled mu žádnou úlevu nepřinesl. Dron měl slušné čočky a obrazovku zaplavovaly odstíny modré, která neměla s mrazem a zimním vřesem nic společného. Patřila jejím rtům, otevřeným očím, žílám a kůži, jíž se nedostávalo kyslíku.

Mark se rozběhl, plně si vědom toho, že nemá smysl se takhle namáhat, ale z představy, že k mrtvé ženě prostě jde, čpěla neúcta. Po rukou a kolenou se vyškrábal na hřeben – delší, mírnější cesta po stezce u paty vrcholu nepřipadala v úvahu. Tekla mu krev, než ji jako nějaký figurální výjev spatřil na zemi; řádní občané Edinburghu se v dálce, pod Artušovým sedlem, tou dobou probouzeli, aniž cokoliv tušili. Nedbal sedřených kolen a pořezaných rukou, sbíhal z kamenitého svahu a přitom na ni volal.

Z dronu, který se zřítíl na zem o pár metrů vedle, byla bzučící změt plastu a kovu. Ani si neuvědomil, že zahodil ovladač. Mobil v kapse unikál jeho prstům jako myš kočce. A pak už na zmrzlé zemi klečel vedle ní, tiskl jí prsty na krk, ačkoliv věděl, že tělo takové barvy pulz mít nemůže. Navzdory jistotě, že z ní život již vyprchal, ze sebe strhl zimní kabát, aby zakryl její nahotu. Poté zavolal na policii, a jak nejvěrněji dokázal, popsal svou polohu v hornatém reliéfu, jenž se majestátně zvedal nad skotskou metropolí.

Zblízka viděl, že je dívka mladší, než se domníval, mrazivá noc jí uloupila ruměnec prozrazující její mládí. Stejně jako on, pomyslel si, balancovala nad propastí mezi pubertou a dospělostí. Na jedné straně nosu se jí v prvních paprscích zimního jitra třeptil maličkatý kamínek, který dával vyniknout umným blondatým melírům v měděných

vlesech. Téměř se neovládl a vlasy jí z obličeje odhrnul – ale potom by její oči viděl lépe a to nechtěl. Mark se postavil, aby přes hřeben kopce vyhlížel přijíždějící vozidla, ale nebyla odtamtud na dohled žádná cesta. V létě by to místo bez mrtvol skýtalo skrytou soukromou idylu. V trsech suché trávy dvacet metrů od sebe zahlédl cosi červeného a vlnícího se.

„Hned jsem zpátky,“ pronesl. Připadalo mu nezdvořilé nic neříct, být mrtvole. Bez kabátu se do něj dala zima. Přinutil se ke klusu, aby se zahřál, a přemítal, za jak dlouho asi policie s ohledem na špatnou dostupnost dorazí. Své vlastní auto nechal přes kilometr daleko na úpatí kopců, strmé svahy a kamenné cesty byly pro cokoliv jiného než čtyřkolky nepřístupné.

Z červeného předmětu se vyklubala teplá košile z tlusté bavlny, ideální pro večery u ohně nebo v hospodě. Zvedl ji, ohlédl se na dívku, odhadl velikost a usoudil, že souhlasí. Po několika minutách chůze dolů z kopce našel na okraji balvanu viset jasně bílou podprsenku, kovové zavírání bylo na dotek ledové.

Mark uslyšel helikoptéru dřív, než ji spatřil, pleskání listů rotoru vystrašilo zvěř a odráželo se od kamenů jako ozvěna. Policie kroužila kolem, zjišťovala souřadnice místa činu a informovala o nich jednotky, jejichž modré majáčky se objevily dole. Mark donesl nalezené oblečení zpátky k dívce na vrchol kopce.

Zpoza hřebenu se vyloupala tvář, následovaná dvěma dalšími. Ten vpředu si to namířil rovnou k Markovi a podal mu ruku.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho s lehkým, ale přesto zřetelným francouzským přízvukem. „Já jsem inspektor Luc Callanach. Předpokládám, že vy jste to nahlásil?“ Mark přikývl. „Pojďme dál od místa činu. Jak vám je?“

„Ani nevím,“ odvětil Mark. „Určitě líp než té holce.“

Tak to bezesporu, pomyslel si Callanach. Doufal, že ji smrt našla náhodou, a přemítal, jak dlouho bude zírat na její tvář na fotografických připevněných na tabuli ve vyšetřovací místnosti. Vzbudil se někdo

někdy s předtuchou, uvažoval Callanach, že ten den má předurčeno zemřít? Podíval se dotyčný ještě jednou do zrcadla, než vyrazil z domu do práce nebo do školy, s pocitem, že se cosi ve vesmíru pohnulo? Ve chvilkovém záchvatu ho přemohl hněv na skotský mrazivý vzduch, na jeho vlhkost a šed. Dívka zemřela v ledovém chladu, takže se dívala na to, jak jí do vzduchu uniká dech. Tak by člověk odejít neměl. Byla to hořká, nemilosrdná a osamělá smrt. Mohl jen doufat, že si to neuvědomovala.

KAPITOLA

TŘETÍ

Šéfinspektorka Ava Turnerová si i pět měsíců po svém povýšení připadala nemístně. Ne proto, že velela tolika lidem, musela se účastnit schůzí a dostala novou kancelář. Spíš ji jednoduše tížil pocit, že už nemůže jen tak vysedávat ve vyšetřovací místnosti s kávou, probírat události uplynulého dne a příležitostně, když to okolnosti dovolí, si zažertovat. Ještě méně se jí zamlouval tlak na udržování rovnováhy mezi ochranou veřejného blaha a zázračně se zmenšujícími rozpočty skotské policie. Měla dojem, že „ne“ se v poslední době stalo její automatickou odpovědí na vše. Mohou si v případě dovolit najmout jednoho odborníka navíc? Ne. Mohlo by kriminálce pomoci s prací v terénu několik strážníků obecní policie? Ne. Mohli by vyzkoušet nový software pro filtrování záznamů z bezpečnostních kamer? Co si sakra myslí, že jim na to řekne? Ne že by toho povýšení litovala. Spíš šlo o to, že každá příčka na kariérním žebříčku přeměnila její sny o konání dobra a dopadení zločinců v něco, co připomínalo nekonečný zdroj zklamání.

Zatímco její profesní působení bylo čím dál veřejnější, její soukromý život nabíral zpustlejší a čím dál více skličující podobu. Členové kriminálního oddělení měli za to, že se jim jako šéfinspektorka příliš vzdělila na to, aby ji občas vzali do hospody, ačkoliv i kdyby se jí takového pozvání dostalo, cítila by povinnost jej odmítnout. Její vrstevníci byli zaměstnaní dětmi nebo drahými polovičkami a na družení po práci neměli chuť. Ava byla ve svém věku nejmladší šéfinspektorkou a nebyla vdaná, takže ji nic nerozptylovalo. Její nejlepší kamarádka se zrovna

nacházela na začátku nového vášnivého vztahu, který byl stejně spalující jako chilli paprička Carolina Reaper, a nebude k dispozici, dokud si ona nebo její přítelkyně nevzpomenou, že za dveřmi jejich ložnice stále existuje okolní svět. Cenou za úspěch jsou zjevně nekonečně dlouhé pracovní večery. Ava upřeně pozorovala telefon na svém stole a moc dobře věděla, že by si neměla přát, aby zazvonil, protože její potřeba mít co na práci mohla být ukojena pouze na úkor někoho jiného.

Seržant Lively, kterému táhlo na šedesát a politická korektnost mu nic neříkala, vpadl dovnitř bez zaklepání. Ava zvážila, že mu připomene dobré mravy, podle nichž se sluší úmysl k někomu vejít předem ohlásit, ale společnost jí přišla vhod, a tak ho nijak nenapomenula.

„Našel jste inspektora Callanacha?“ zeptala se.

„Jo. Nejdřív jsme se šli podívat na hajzly. Většinou se motá někde poblíž zrcadla. Tentokrát ale byl kupodivu v terénu a dovopravdy něco vyšetřoval.“

„To stačí, Lively. Pokud jste si už dostatečně zaryl, mohl byste mi sdělit, k jakému případu byl váš nadřízený přivolán,“ podotkla.

Lively se zakřenil. S Callanachem od začátku neměli nejlepší vztah, být poslední dobou se spokojovali s tím, že se sobě navzájem nenuceně vyhýbali a sem tam se počastovali nějakou urážkou. „V kopcích u Artušova sedla se našlo tělo. Bude se to muset prošetřit, ale podle předběžných zpráv nešlo o cizí zavinění. Na místě činu byla soudní lékařka. Tělo nenese žádný zjevný zranění ani známky násilí. Už ho odvezli na pitvu. Zbejvá určit totožnost. Až budeme mít jméno oběti a sdělíme to rodině, bude to asi dost jednoznačný. Nic, čím byste se musela zatěžovat.“

„Stejně, řekl byste inspektoru Callanachovi, aby mě přišel informovat, až se vrátí? Chtěla bych mít přehled,“ odvětila Ava. Podívala se na hrnek v seržantově ruce. „Nepřepokládám, že by to kafe bylo pro mě?“ usmála se.

Lively si pořádně lokl. „Pardon, šéfkó, já bych vám taky jedno udělal, ale vim, že to se dneska nesluší. Přece byste nechtěla, aby si lidi

mysleli, že vod svých podřízených čekáte, že vám budou vařit kafe. To se už dneska u policie nenosí, že jo.“ Odešel.

Ava se opřela na židli a proklínala adrenalin, který se jí při zmínce o novém vyšetřování vyplavil v těle. Policisté platili za svoji práci tuhle zvrácenou a smutnou daň, cítit místo potěšení nudu, když neměli co dělat. Že na Artušově sedle někdo zahynul, byla tragédie a Ava s radostí slyšela, že k tomu nedošlo cizím zaviněním, ale potřebovala se zaměstnat něčím jiným než schválením výroční večeře kriminálního oddělení.

Nějaký šprýmař zařídil, aby se letos konala ve francouzské restauraci – odhadovala to na sarkastickou poctu inspektoru Callanachovi, jehož francouzsko-skotský původ byl stále terčem vtipů. Ty po stanici kolovaly od okamžiku, co před rokem přestoupil ke skotské policii od Interpolu. Utahovali si z jeho přízvuku, což ovšem nebylo nic proti posměškům, které musel snášet, když se tím dozvěděl o jeho minulosti manekýna. Callanach měl tvář, na níž bylo těžké nezápat, a ženy to také často dělaly. Jeho tmavé oči, dlouhé řasy, silná čelist a olivová pleť ve Skotsku nikdy nemohly splynout s davem, což Avu nepřestávalo bavit, když spolu byli ve společnosti. Tedy když spolu bývali ve společnosti, opravila se. Od jejího povýšení hráli takovou tu trapnou hru, kdy si neustále říkali, že by brzy měli něco podniknout, ale nikdy neupřesnili co a kdy.

Už měla telefon v ruce, aby Callanachovi zavolala, když začal zvonit. Rychle si ho přiložila k uchu. „Turnerová,“ vypálila.

„Proboha, to se musíte ohlašovat takhle? Nerada bych, aby lidi zavolali na kriminálku a nabyli dojmu, že jste uprostřed krize, ještě než se vám vůbec představí. Nejsme uprostřed krize, že ne?“ pronesla komisařka Overbecková.

„Ne, komisařko,“ odpověděla Ava. „Pardon, zrovna jsem se vám chystala...“

„Dobře, dobře. Mám tu užší výběr kandidátů na tu otevřenou pozici inspektora. Říkala jsem si, že byste měla mít šanci se na ně před

pohovory podívat, takže vám ten seznam odpoledne pošlu. Kdybyste mi během zítřka mohla dát vědět, co si o nich myslíte, bylo by to skvělé. Dostala jste pozvánku na společenský večer s radními, ale bylo mi řečeno, že se ho nezúčastníte. Důvod?“

„Aha, to je dnes večer? Jsem objednaná u fyzioterapeuta. Nechtěla jsem si kvůli tomu brát volno v pracovní době, tak jsem si to domluvila na večer. Když to zruším, budu muset další měsíc čekat,“ vysvětlila Ava a byla ráda, že ji komisařka zpovídá po telefonu, a ne osobně. Přes roky pozorování, jak lidé při výslechu přesvědčivě lžou, si tuto dovednost ještě neosvojila.

„No to máte do prdele pravdu, že si kvůli masáži nemáte brát volno z práce. Teď už to asi změnit nepůjde, ale v budoucnu pamatujte na to, že tohle k vaší funkci patří. Příští setkání nezmeškejte. A držte ty celkové přesčasy nízko i následující měsíc. Pro jednu jsme v rozpočtu, což znamená, že mě neoprzuje rada. Tak bych to chtěla udržet i dál,“ štípavě pronesla.

„Dobře, komisařko,“ odpověděla Ava už hluché lince. Napsala e-mail Ailse Lambertové, edinburské vrchní soudní lékařce, aby ji požádala o informace k tělu z Artušova sedla, a potom si dovolila podívat se, co dávají v kině. Upřednostňovala staré klasické filmy, které občas promítali kolem půlnoci, ale teď by se spokojila s čímkoliv, u čeho by s velkým popcornem nemusela přemýšlet. Měla štěstí. V jedenáct dávali *Tenkrát na Západě* Sergia Leoneho. Měla rande s Charlesem Bronsonem, což bylo proti dalšímu večeru doma o samotě zlepšení, a ve srovnání s radničním večírkem téměř jako výhra v loterii. Zprv by se tam nudila a zadruhé neměla sílu na to, aby jí osmdesátiletí kmeti říkali „drahoušku“, bez rozpaků ji úkolovali, aby jim došla pro další skleničku, jen proto, že byla jiného pohlaví, a libovali si v probírání svých handicapů v golfu, zatímco ona by měla stát tiše vedle a tvářit se obdivně. Komisařka Overbecková si možná zvykla hrát tyhle partie vedoucí k povýšení, ale Ava na to neměla dost tolerance ani ambic.

Znovu se otevřely dveře a opět se v nich objevil seržant Lively.

„Můžete si to odpustit?“ povzdechla si Ava. „Jestli jste si mě přišel dobírat kvůli tomu kafi, tak vám doporučuju...“ Všimla si, jak se tváří. Zpravidla kyselý, dotčený úšklebek se mu ztratil z obličeje, hrdlo měl sevřené, bylo vidět, jak se snaží promluvit, ale nedokáže ze sebe nic dostat. Uvědomila si, že se seržant Lively ze všech sil snaží nerozbrečet. „Co se stalo?“ řekla.

„Šéfspektor Begbie,“ vypravil ze sebe. „Je mi to líto.“

Ava se postavila, věděla, co výraz na seržantově tváři znamená, ale přesto ho to potřebovala slyšet vyslovit. „Lítost si nechte a řekněte to, Lively.“

„Nevím přesně, co se stalo. Našlo se jeho auto. Nemohli už nic dělat. Šéf je mrtvej.“

Ava ucítila, jak jí hrudníkem projelo ostří bolesti. Vyrázilo jí to dech, zdrtilo ji to, emoce měly nečekaný tělesný projev. Její bývalý velící důstojník a dlouholetý přítel byl po smrti.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Na sever od města v rekreační oblasti Gipsy Brae fičel boční vítr. Odnášel s sebou hlasy a zápisníky, cuchal vlasy a dělal z té krajiny nehostinné místo. Silnice byla před vjezdem do parku uzavřená. Ava zůstala sedět v zaparkovaném autě, aby oddálila cestu k Begbieho vozidlu osvětlenému v dálce. Šéfspektor George Begbie, který před nedávnem odešel do důchodu, byl policistou skrz naskrz. Občas nevrlý, ohromně trpělivý, přímočarý zastánce obětí. Za všechny ty roky, co spolu pracovali, ho Ava nikdy neviděla pustit ze zřetele to, na čem doopravdy záleželo. V jádru každého případu stál někdo, kdo byl zraněn nebo něco ztratil. Šéfspektor za tyto lidi ze všech sil bojoval, nedbal přitom na tlak pohlavárů shora, nevěnoval pozornost tisku, ignoroval politiky. Byl bystrý jako rys a nikdy od žádného policisty neočekával, že odpracuje víc hodin, než kolik v práci trávil on.

To Begbie bránil Avu před mizogynií, která ji málem připravila o kariéru vyšetřovatelky, dal jí místo na kriminálním oddělení, a dokonce ji před nedávnem postavil mimo službu, aby mohlo být její jméno očištěno v souvislosti s porušením protokolu. Věděla, že to udělal s těžkým srdcem. Během dlouhých večerů a časných ranních hodin, které s ní trávil na místech činu, když měli nedostatek pracovních sil, se z kolegů stali blízkými přáteli. Begbie v ní viděl potenciál a nikdy ji nevytloučil z žádné schůze, ani když jako konstábl teprve začínala. Ostatní na oddělení ho měli rádi a obdivovali ho, Ava ho milovala jako oblíbeného strýčka. Strýčka, který na ni příležitostně

ječel a nutil ji pracovat tři dny v kuse beze spánku, ale přesto byl hlavním důvodem, proč u policie zůstala. Nechtěla věřit, že je pryč.

Zamkla auto a vykročila vpřed, přemítajíc přitom, proč se George Begbie, který měl v oblíbě teplé hospůdky a pohodlná křesla, rozhodl, že se rozloučí se světem právě na tomto pustém místě. Prostíralo se tu před ním Severní moře s ostrovem Cramond Island nalevo a přístavem Granton Harbour vpravo a v ledové vodě se odrážela jen táhlá šedá obloha, byl to strašlivě ponurý konec pro tak velkou osobnost.

Ava stála na začátku cesty vedoucí dolů k moři, po níž měly ke břehu přístup karavany, vozidla silniční údržby a teď i staříčkový Land Rover šéfspektora Begbieho. Zaparkoval jej dál od pěšin, čelem k vlnám. Nikdo by se dobrovolně k muži sedícímu o samotě v autě nepřiblížil, zvláště ne k muži tak děsivě rozložitému. Ava si oblékla ochranný oděv, návleky na boty a rukavice, ačkoliv to patrně ani nebylo potřeba. Sebevražda už byla stanovena, pitva nařízena. Hadice, kterou vytáhli z okna auta, ležela nehybně na zemi stočená jako had, přesto stále vypadala zlověstně. Místo činu kryly postavené stany – spíše před zvědavýma očima než proto, aby chránily důkazy – a všude se hemžily siluety techniků.

Cestou ze svahu po měkké trávě si Ava s rukama v kapsách uvědomila, že slunce zapadlo a za chvíli bude k ohledání místa potřeba celá souprava osvětlení. Mířil k ní mladý seržant s vážným výrazem a v uniformě bez poskvrnky.

„Můžete mi ukázat doklad totožnosti, prosím?“ vyzval ji.

Ava mu ho předala, příliš unavená mu vysvětlovat, kdo je.

„Kriminální oddělení?“ divil se. „Neřekl bych, že tohle spadá do vaší působnosti.“

„Seržante, pokud už jste skončil s kázáním, kde má šéfspektorka kriminálky být a co má dělat, tak byste možná odsud mohl vyprovodit tamhle toho pejskaře. A příště se mnou mluvejte slušně. Jděte.“

„Ano, šéfspektorko,“ řekl, zvedl si límec kabátu a vydal se proti větru.

Ava se zhluboka nadechla. Nesnášela neurvalost, zejména tu, která pramenila z pocitu nadřazenosti. Jestli ji Begbie za všechny ty roky, co pod ním pracovala, něco naučil, tak v první řadě to, že hodnost s sebou nese zodpovědnost být laskavý a naslouchat ostatním. Zkrotila své emoce.

„Kde je doktorka Lambertová?“ zeptala se techničky procházející kolem.

„Má práci jinde,“ odpověděla žena a obešla Avu, aby si z krabice vzala nový pár gumových rukavic. Ava ji vzala za paži.

„Má práci? Zesnulý je náš bývalý šéfinšpektor. Na podobných místech činu strávil dvacet let, a teď se mu nebudeme věnovat přednostně? Chci vědět, co se tu stalo. George Begbie v žádném případě nespáchal sebevraždu.“

Technička zatnula čelist, vymkla se z Avina sevření a o krok ustoupila.

„Před půl hodinou dostal minibus s osmi dětmi na ledu smyk a sjel ze silnice. Dvě děti zemřely. Doktorka Lambertová se rozhodla přednostně věnovat jim. A teď s dovolením.“

„O tom jsem neslyšela,“ pronesla Ava k jejím zádům. „Omlouvám se.“

„Šéfinšpektorka Turnerová?“ ozvalo se za ní. Odcházející techničku minul muž, který k Avě natahoval ruku. „Šéfinšpektor Dimitri. Nikdy jsem neměl to potěšení pracovat s Georgem Begbiem, ale vím, že si ho jeho lidi vážili. Co kdybychom nechali techniky pracovat? Vždycky si během forenzního ohledání místa činu připadám jako páté kolo u vozu. Mohli bychom počkat u mě v autě, co říkáte?“

„To nebude potřeba, ale děkuju za nabídku,“ odpověděla Ava. „Ráda bych se podívala na tělo. Jestli dobře rozumím, tohle je váš rajon.“

„Přidělili mě sem, ale nevypadá to, že by tady bylo co prošetřovat.“ Odmlčel se a podíval se směrem k Begbieho vozidlu. „Také jsem už ztratil spolupracovníky, je to těžké. Důležité je nedopustit, aby

se z toho stalo nějaké soukromé tažení. Jakmile o tom člověk začne moc přemýšlet, svede ho to špatným směrem. Nesnažím se vás odradit, ale doopravdy by bylo nejlepší nechat to na nás. Můžete se na mě spolehnout, dohlídnu na něj, a když budete chtít nějaké informace, stačí se zeptat.“

Ava se na kolegu šéfspektora podívala, už o něm slyšela, ale nikdy se osobně nesetkali. Mluvil tak tlumeně, až si uvědomila, že natahuje krk, aby ho lépe slyšela. Takhle zblízka si všimla, že od jeho výrazných bleďmodrých očí se dá těžko odtrhnout. Vlasy měl bílé, nikoliv však věkem. Odhadovala, že mu je mezi padesáti a šedesáti, ačkoliv se zdálo, že má tvář vytesanou z nějaké organické hmoty, která nestárne. Než zareagovala na jeho návrh, objevila se vedle auta nosítka s patologickým vakem. Přenášeli ho k čekající dodávce, která jej měla odvést do městské márnice. Ať už vyšetřování na místě vedlo k jakýmkoliv domněnkám, musí proběhnout pitva.

„Pojďte, doprovodím vás k autu,“ pronesl šéfspektor Dimitri.

„Není třeba.“ Zavrtěla hlavou. „Ráda bych jeho ženu informovala osobně, jestli nevádí. Víím, že vaši lidi s ní potom budou muset sepsat výpověď. Ale dnes večer... Znáím se s ní. Begbie by byl radši, kdyby jí to přijel sdělit někdo blízký.“

„Chápu,“ odpověděl Dimitri. „Moc toho nevííme, po pěšině při pobřeží šel pár, který zaslechl zvuk motoru, přešel k silnici a všiml si hadice táhnoucí se z výfuku. Otevřeli dveře – prý byly vzadu na straně spolujezdce odemčené –, ale už bylo pozdě. Zavolali záchranku a policii. První hlídka požádala o prověření poznávací značky, tak jsme zjistili jeho totožnost. Obávám se, že při nezaujatém pohledu to všechno vypadá jako klasická tragédie. Na sedadle spolujezdce leží prázdná lahev whisky. Rádio hrálo. Nenašli jsme žádné stopy po souboji, žádné rozbité okno ani zámek.“

„Děkuji,“ zamumlala Ava. „Jste moc milý, vážím si toho. Můj tým bude zničený. Dáte mi vědět, co zjistíte?“

„Samozřejmě. Je v dobrých rukou, nebojte,“ ujistil ji.

Ava přikývla, vrazila ruce hluboko do kapes a dala se na odchod. Než nasedla do auta, ohlédl se na burácející moře, sílu stejně ničivou a brutální, jako byla novina, kterou jela oznámit manželce George Begbieho.

Begbieovi bydleli na východ od města ve čtvrti Portobello, na křižovatce ulic St. Mark's Place a Argyle Crescent. Tradiční stavba, jejíž hnědé kameny následkem let a deštivého počasí zčernaly, vedle ostatních domů vynikala věžičkou po jedné straně. Ava si vzpomněla, jak šéf žertoval, že jeho dům je doslova jeho hradem, a budova skutečně jako malinkatá replika hradu vypadala. Se ženou to tam milovali, nastěhovali se před deseti lety, a pokud Ava věděla, nikam jinam se v dohledné budoucnosti nechystali. V budoucnosti, která byla náhle ukončena. Kdykoliv je Ava navštívila, ten dům naplňovala vřelost a smích. Její dnešní návštěva to všechno zničí. Už nikdy to nebude jako dřív. Ne pro ni a určitě ne pro Glynis Begbieovou, až jí tu strašlivou novinu sdělí. Chvilí zůstala sedět v autě, zatímco Mark Knopfler pěl o šakalech a krkavcích, a napůl čekala, že Begbieho žena, respektive vdova, vedená nějakým šestým smyslem jí vyjde ze dveří na ulici v ústřety. Neobjevila se. Ava vypnula rádio, zkontrolovala, že je upravená, a přešla pár kroků po chodníčku ke vstupním dveřím.

„Avo! To jsem ráda, že ses na mě přijela podívat, holčičko. George mi neřekl, že se stavíš, jinak bych něco upekla. Pořádně mu vyčiním. Je to hlava děravá...“

„Glynis,“ skočila jí do řeči Ava. Vteřinu neříkala nic, vždycky si to představovala jako ten moment z televizního seriálu, kdy pouhá fyzická přítomnost policie přede dveřmi stačí k tomu, aby druhá strana pochopila a zachvátil ji zármutek. To se ale nestalo.

„Honem, pojď dovnitř. Vždyť tady venku zmrzneš. Mně je poslední dobou zima pořád, asi to bude věkem. Dej mi kabát. Zavolám Georgeovi, aby přijel. Bude ho mrzet, jestli tě zmešká.“

„Glynis,“ zopakovala Ava. „Pojďme se posadit.“ Teď už jí to došlo. Úsměv jí nepatrně ochabl, před odpovědí dvakrát zamrkala.

„Samozřejmě. Pojď do obýváku. Omlouvám se za ten nepořádek, zrovna jsem psala pár blahopřání. Nechtěla bys šálek něčeho teplého?“

Ava se posadila na pohovku a počkala, až se Glynis pomalu usadí na krajíček křesla.

„Je mi to líto, ale musím vám oznámit, že George byl nalezen ve svém autě mrtev. Prvotní stopy ukazují na sebevraždu.“

Ženě klesla čelist a svrátila obočí. Lehce zavrtěla hlavou. Ava to viděla už kolikrát, ten okamžik popření, odmítnutí přijmout zprávu o smrti. Čekala, až Glynis promluví. Vždy to byla nejdřívější otázka. Kde? Kdy? Jak? U sebevraždy nejčastěji: Proč?

„Něco s ním bylo,“ pronesla Glynis hlasem, který byl jen jemným chvěním ve vzduchu.

Ava se na ni upřeně podívala. „Zase srdce? Dozvěděl se od doktora nějaké špatné zprávy?“

Glynis zakroutila hlavou. „O ničem mi neřekl. Pokud vím, tak se po zdravotní stránce zlepšoval. Ale posledních pár týdnů byl, já nevím, takový mrzutý. Vůbec se mu to nepodobalo.“

„Nerada se na to ptám, ale měla jste podezření, že by si něco mohl udělat? Zmínil to?“ zjišťovala Ava.

„Ne. Ne, někomu bych to řekla. Kde je teď?“

„Převážejí ho do... je na cestě k Ailse Lambertové. Dobře se o něj postará,“ ujišťovala ji.

„Na to už je stejně pozdě. V troubě má večeři. Spoustu zeleniny. Nic, co by obsahovalo moc tuku nebo cukru. Tu dietu nesnášel, držel ji od infarktu. Ale přesto vždycky bez námitek vybílal talíř. Dřív jsme si každý pátek kupovali nějaký dortík, tak jsme mlsali. Posledního půl roku žádný neměl. To mu podle mě chybělo nejvíc.“

„Glynis, víte co, zavolám někomu z vaší rodiny. Neměla byste být sama.“

„Nejdřív bych se chtěla jet podívat za Georgem, pokud by ti to nevadilo. Proběhne pitva, je to tak?“

„Ano,“ zašeptala Ava.

„Jak to udělal?“ zeptala se Glynis a ústa jí tvořila pevně sevřenou třesoucí se linku.

„Výfukové zplodiny,“ odpověděla Ava. Glynis se pokusila postavit, zapotácela se a zase si sedla. „Přinesu vám sklenici vody. Nevstávejte.“ Odešla do kuchyně a začala otvírat skříňky, aby našla sklenici, když za sebou uslyšela šoupavé kroky.

„Trpěl? Chci pravdu, Avo. Pětatřicet let jsem byla provdaná za policistu. Nemá smysl mi lhát.“

Ava pustila kohoutek se studenou vodou, aby odtekla vlahá, a přemýšlela, jak odpovědět. Manželka George Begbieho se nedala utáhnout na vařené nudli, podrobnosti případů, které kriminální oddělení vyšetřovalo, jí určitě neunikly. Bylo to břemeno, které s sebou manželství s policistou přinášelo.

„Bolest hlavy, nevolnost. Cítil, jak na něj jdou mdloby. Patrně jím projela panika, pokud byl ještě při vědomí, když si tělo uvědomilo, že má málo kyslíku. Mohl mít bolest na hrudi, zvláště s ohledem na jeho zdravotní problémy v minulosti. Ke konci ho pravděpodobně ovládla křeč,“ vysvětlila. „Je mi to strašně líto, kéž bych...“

„Nic neříkej, prosím tě,“ zastavila ji Glynis. „Teď bych ráda tu vodu.“

Ava jí podala sklenici, opřela se zády o skříňky a masírovala si spánky.

„Říkala jste, že s ním něco bylo. Mohla byste to rozvést?“ zjišťovala Ava.

„Kdosi mu opakovaně volal pozdě v noci. Několikrát na mobil, ale spoň jednou na pevnou linku. Nikdy mi neřekl, kdo to byl. Prohodil nějaký žert, aby odvedl řeč jinam. Potom nám někdo přede dveřmi nechal balíček, když jsme byli na nákupu. Bez jakékoliv cedulky. Řekla jsem mu, že by měl zavolat policii. Věděl, že je pořád terčem, vzhledem k tomu, kolik lidí poslal do chládku. Odnosl ten balík do boudy

na zahradě a pak mi řekl, že to byly nějaké mizerné reklamní vzorky. Vždycky jsem poznala, když lhal.“

„A myslíte, že právě to pro něj bylo dostatečným důvodem, aby se...?“ Ava zmlkla.

„George sebevraždami opovrhoval. Podle něj to byla ta největší krutost, které se člověk mohl na druhé lidské bytosti dopustit. Jestli máte pravdu a skutečně to udělal, tak nemám tušení, s kým jsem víc než polovinu svého života žila. Teď bych se na něj chtěla jet podívat, prosím.“

* * *

O půl hodiny později dojely do edinburské městské márnice. Ve dveřích na ně čekala soudní lékařka Ailsa Lambertová, která Glynis namísto pozdravu objala. I Ailsa zadržovala slzy, když je vedla na pitevnu. Na ocelovém stole tam pod prostěradlem leželo tělo.

„Omlouvám se, že nemůžu nabídnout žádnou vhodnější místnost. Všechny ostatní jsou obsazené. Opravdu jste na to připravená, Glynis? Formálně ho můžu identifikovat já. Nemusí to být vaše poslední vzpomínka na George,“ navrhla Ailsa.

„Potřebuju ho vidět,“ odvětila Glynis, drtíc v ruce kapesník, a zírala na tu zakrytou horu muže, kterého léta milovala.

Ailsa prostěradlo odhrnula, aby odkryla hlavu a nahá ramena. Glynis slyšitelně zalapala po dechu. Ava k ní natáhla ruku a vzala ji kolem ramen, v pokušení odvrátit zrak, ale nebyl tady prostor pro zbabělost, když Glynis musela být tak statečná. Přesto to byl ořesný pohled. Smrt nebyla nikdy tak definitivní, jako když jste jí zírali do tváře. Avšak se protivila ochablost jeho čelisti a to, jak se mu tváře svezly k uším, jako by se jeho tělo už neobtěžovalo předstírat, že je lidské. Život ho dočista opustil.

„Proč je tak červený?“ zeptala se Glynis.

„Po otravě oxidem uhelnatým se to někdy stává,“ odpověděla Ailsa.

„Můžeš potvrdit, že to je George?“

„Ano,“ hlesla Glynis. „Je to vážně on.“ Otočila se, zamířila ke dveřím a vyšla na chodbu. Ava ji nechala jít.

„Měla jsi už čas se na něj podívat, Ailso? Můžeš mi něco říct?“ zjišťovala.

„Moc ne, dostala jsem se k němu až před pár minutami. Dnešek je náročný,“ odvětila Ailsa a zase Begbiemu zakryla obličej prostěradlem.

„Slyšela jsem,“ řekla Ava. „Promiň. Potřebuje tě teď spousta rodin.“

„To ano, ale George byl můj přítel. Pracovali jsme spolu, když jsi ještě chodila do školy. Nikdy by mě nenapadlo, že budu muset provést jeho pitvu. Ale podle známek na těle je to typická sebevražda otravou oxidem uhelnatým. Třešňová barva kůže znamená, že se plynu nadýchal. Jestli jsi čekala, že ti řeknu, že ho někdo zabil a potom ho tam posadil, tak nemůžu. Nemá žádná zranění. Nebyl v tom autě nijak svázaný. Nebránil se.“

„Nic?“ divila se Ava. „Opravdu, Ailso? Zнала jsi ho ještě lépe než já, šéf by podle mě určitě takhle sám od sebe neodešel.“

„To nemůžeš vědět. Každého člověka jde zlomit, Avo. Potká ho neštěstí, někoho ztratí, přestane pracovat a najednou mu život přijde prázdný. Jednoho dne se podívá do zrcadla, zjistí, že zestárl, a to ho strašlivě vyděsí.“

„Je to zbabělost,“ namítla Ava. „Pod jeho úroveň.“

„Sebevražda je to nejlidštější a nejosamělejší, čeho se člověk může dopustit. Nemáš právo ho soudit,“ odvětila Ailsa.

Nastalo ticho. Ava natáhla k ohromnému muži pod prostěradlem ruku, zase ji stáhla a otočila se ke zdi.

„Já vím. Omlouvám se. Nemyslela jsem to tak, Ailso. Mám pocit, že jsem ho nějak zklamala. Měla jsem za ním po tom infarktu častěji jezdit. Měla jsem se ujistit, že ty změny zvládá. Ale já jsem si všímala jen svého a na něj jsem si čas neudělala.“

„Když dojde k sebevraždě, blízcí oběti mají sklony vinit za ni sebe – že něco neudělali, neřekli nebo si nevzpomněli. Nestalo se to kvůli tobě, Avo. Ani kvůli Glynis nebo jejich dětem nebo komukoliv jině-

mu. Stalo se to kvůli tomu, jak Georgeovi bylo. Upřímně neočekávám, že během pitvy něco objevím, ale spojím se s jeho lékařem, abych si ověřila nějaké poslední diagnózy. Na těle nemá nic kromě tohotohle.“ Ailsa stůl obešla a nadzvedla prostěradlo na levé straně těla. „Tady na vnitřní straně zápěstí – teď už je to kvůli tomu zrudnutí stěží vidět – má patrně písmena, ačkoliv jsou dost kostrbatá. Velké N a vedle malé c. Mám podezření, že je má na ruce vyškrábané.“

„To mi nic neříká,“ poznamenala Ava. „Nc. Prověřím to. Teď bych měla odvézt Glynis domů. Drží se lépe, než bych předpokládala, ale je samozřejmě v šoku. Je to asi tím, že byla tolik let vdaná za policistu. Patrně celý život napůl čekala, že jí někdo přijede oznámit manželovu smrt. Bude chvíli trvat, než jí to dojde. A taky musí dát vědět zbytku rodiny. Až budeš mít kompletní pitevní zprávu, tak se mi prosím ozvi.“

„Samozřejmě. Ty by sis taky měla jet domů odpočinout. Takovéhle dny nám připomínají, že nikdy nevíme, co přijde. Každá chvíle se počítá.“

KAPITOLA

PÁTÁ

„Chtěl bych u v-vás dělat dobrov-volníka,“ řekl muž a ohryzek mu pracoval téměř nezávisle na zbytku těla.

„Víte, že vám nebudou platit, že jo? Žádné regulérní místo tu teď k dispozici není,“ pronesla žena, která měla na sobě oblečení častěji viděné na křiklavém přehlídkovém molu londýnského Fashion Weeku.

„To v-vím. Nejde mi o peníze. Jen v-vážně chci pomoct. Děláte tady skv-vělou práci,“ odpověděl.

„Vy asi máte nějaký další zdroj příjmů, že nemusíte vydělávat peníze, co?“ podotkla žena a nepokrytě nevěřícím pohledem sjela od jeho účesu k botám.

„Pracuju ještě někde jinde,“ zamumlal. „Jen jsem si říkal, že bych mohl v-vypomocť aspoň pár hodin týdně. I kdybych jen v-varil kávu nebo v-vyřizoval papírov-vání.“

Povzdechla si, ze zásuvky stolu vytáhla list papíru a při čekání, než muž dořekne větu, mačkala konec propisky.

„Můžu si napsat vaše jméno, ale nemyslím, že tu pro vás něco bude.“

„To je v pořádku, Sian, já už to vyřídím, děkuji,“ ozvala se jiná žena, módní katastrofě položila jemně ruku na rameno a mile se usmála. „Půjdeme se posadit ke mně do kanceláře, co říkáte? Já jsem Cordelia Muirová. A vy se jmenujete?“

„Jeremy,“ odpověděl, a když vykročil za ní, cítil, jak z něj spadla tíha. Bylo jí mezi čtyřiceti a padesáti, ale díky rysům tváře, pečlivě hydratované pokožce a štíhlé postavě bylo těžké odhadnout její věk přesně. Média v této souvislosti uváděla několik různých čísel, která se musela

brát s rezervou, zato se ovšem shodovala ve chvále její neziskové organizace Crystal, konající dobro v řadě afrických zemí. Její charitativní iniciativa za čistou vodu spočívala v tom, že jednotlivé komunity učila, jak zbudovat studny, a následně jim poskytla prostředky na to, aby tuto dovednost naučily sousední vesnice, čímž vznikala síť bezpečných udržitelných vodních systémů, která se měla rozšiřovat jako životodárná pavučina, měnit životy a zajišťovat lidem lepší budoucnost.

„Tak tedy, Jeremy, předně vám musím říct, že je od vás velmi šlechetné nabídnout se nám jako dobrovolník. Sian u nás dělá takové to všední papírování a má na svět dost tvrdý náhled, ale nemyslí to zle. Doufám, že vás neodradila, ale opravdu vás musela upozornit na to, že vám nemůžeme zaplatit. Máme omezené zdroje a já dbám na to, aby se co největší procento darů dostalo k zamýšlenému cíli. Nejsem z těch, co si potrpí na přepychové kanceláře nebo nekonečné zástupy zaměstnanců.“

„Proto jsem tady,“ odpověděl Jeremy s hlavou skloněnou do klína. „Četl jsem to o v-vas. Proto bych v-vám chtěl pomáhat. V-vypadáte jako...,“ několikrát mrknul a kousal si přitom spodní ret. „V-vypadáte jako slušný člověk.“

„To je od vás moc laskavé,“ pronesla. „A pokud byste nám skutečně chtěl pomoci, budu ráda, když posílíte naše rady. Můžete mi o sobě něco říct?“

Jeremy zrudl, zhluboka se nadechl a dodal si odvahy podívat se jí do očí, když na ni mluvil.

„Je mi dv-dvacet pět,“ začal. „Rád lidem pomáhám.“ Mluvil pomalu a pečlivě, vážil každé slovo. „V-vychovali mě pěstouni. Hodní lidé. Chtěl bych to dobro nějak šířit dál. Jinak také dělám zahradnické práce. O ty v-v zimě není moc zájem.“

„To asi ne,“ řekla Cordelia jemně. „Chápu, co myslíte tou potřebou šířit blaho dál. Já jsem měla štěstí. Moji rodiče byli oba z Keni, ale pocházeli ze zámožných rodin. Sem jsme se přestěhovali, když mi byly čtyři, v době, kdy rasová integrace ještě vůbec nebyla hotová věc. Můj

otec pracoval ve finančnictví. Poslali mě do slušné školy, prázdniny jsem trávila v zahraničí, vysokou školu jsem absolvovala bez jakéhokoliv zadlužení. Po promoci jsem vklouzla do korporátní mašinerie a v jejím rámci jsem pak vydělávala hromady peněz lidem, kteří měli tolik, že už víc nepotřebovali. Otrávil mě to, chtěla jsem si najít nějaký vyšší cíl, a tak jsem skončila tady. Dělán něco, co zlepší životy lidem v Africe, a tím se pro mě uzavírá kruh. Víte co, podle mě sem skvěle zapadnete. Pro mě je v první řadě důležité pracovat s lidmi, kteří mají pozitivní přístup a chtějí něco dělat pro druhé. Tak co kdybyste přišel příští týden, byl tu pár hodin, abyste viděl, co tu děláme a kde byste se mohl realizovat, a když se vám tu bude líbit, tak bychom z toho udělali pravidelnější záležitost? Zatím mi prosím vyplňte vstupní dotazník, stačí základní osobní údaje a jméno osoby, která by nám na vás mohla dát reference, pokud někoho takového máte.“

„Mám,“ potvrdil Jeremy, přičemž si dovolil malý úsměv a přikývnutí.

„A než půjdete, uvařím vám šálek kávy, abyste na vlastní kůži zažil, jak špatnou ji dělám. Všichni tady budou nadšení, když se vaření kávy ujme někdo jiný.“

Podala mu propisku a formulář, kde se měly vyplnit základní údaje: adresa, rodné číslo, telefon, kontaktní osoba pro případ nepředvídané události, a potom zmizela; bylo slyšet jen cinkání šáleků a lžiček. Rychle to vyplnil, aby si mohl kancelář Cordelie Muirové prohlédnout. Na stole měla na čestném místě fotografii rodiny. Byla na ní se svými dětmi. Starší dívka a kluk, ačkoliv soudě dle změn na Cordeliině tváři byla fotografie pořízena už před nějakou dobou. Jeremy si předem zjistil, že dceru má pryč, na vysoké škole, a syn chodí na střední školu v Edinburghu. Skrz skleněnou stěnu pozoroval, jak do lednice vrací krabici mléka, a říkal si, jestli jí bude vadit, že tu fotografii vzal do ruky.

„Máte krásné děti,“ podotkl Jeremy, jakmile se vrátila se dvěma hrnkami zpět.

„Děkuju,“ odpověděla, položila kouřící nápoj před něj a nezdálo se, že by ji pohled na fotografii v jeho ruce nějak znepokojil. „Manžel před pár lety zemřel. Když jsme se fotili, byl už smrtelně nemocný. Dcera se s tím vyrovnala lépe než syn. Randallovi je teprve sedmnáct. Kluci podle mě v tomhle období potřebují mít u sebe dospělého chlapa, aby jim pomohl.“

„Můj otec zemřel, když mi byly dv-va,“ poznamenal Jeremy a položil fotografii zpátky na stůl. „S matkou zahynuli při nehodě autobusu. Moji pěstouni se snažili, co mohli, ale v-v pubertě je to těžké. Nebyl jsem příliš smíliv-vý.“

„Určitě jste nebyl horší než ostatní kluci v pubertě a měl jste to těžší než většina z nich. Vaši rodiče by na vás byli pyšní.“ Usmála se. „Už jste to vyplnil? Výborně. Tak co kdybyste přišel v pondělí ráno? Začínám nový projekt a byla bych vděčná za pomoc. Nic moc úchvatného, ale budu moc ráda, když tu budete.“

Jeremy se rozzářil a s třesoucíma se rukama si usrknul kávy.

„To by bylo skv-vělé,“ odpověděl. „Děkuju, paní Muirová.“

„Cordelio. Oslovujeme se tady křestním jménem,“ oznámila mu. „Mám dojem, že vás k nám přivedl osud, Jeremy. Já na osud bezvýhradně věřím. Vítejte v týmu.“

* * *

Inspektor Callanach čekal na stanici v kanceláři Avy Turnerové. Když vešla, postavil se.

„Lucu,“ řekla. „Máme nějaké novinky o tom tělu z Artušova sedla?“

„Ještě nic moc, šéfová,“ odpověděl a na její mávnutí ruky si zase sedl.

„Můžeš si tu šéfovou laskavě odpustit? Teda před ostatními to nesu, ale ne takhle mezi čtyřma očima. Víš, že jsem nesvá, když mi tak říkáš.“

„A já jsem zas nesvůj, když to nedělám,“ odvětil. „Slyšel jsem o šéf-inspektorovi. Chtěl jsem zjistit, jak se držíš, a zeptat se, jestli můžu s něčím pomoci.“

„Chceš se se mnou jet po práci opít do němoty, postarat se o to, abych se dostala bezpečně domů, držet mi vlasy, až budu zvracet, a pak u mě celou noc sedět a hlídat mě, abych se nezadusila?“ Ava si složila hlavu na stůl. „Bože, promiň. Nevím, kde se to ve mně vzalo. Všichni už to vědí?“

„Seržant Lively to ví,“ potvrdil Luc. „Takže jako by se to vyhlásilo veřejně. A udělám to, jestli bude potřeba.“ Ava se zatvářila zmateně. „Podržím ti vlasy a dohlídnu, aby ses neudusila.“

„Určitě máš na večer lepší plány,“ poznamenala Ava, ačkoliv hádala, že asi nemá. Callanach vypadal jako model, takže kamkoliv vešel, otáčely se za ním hlavy, ale kvůli falešnému nařknutí ze znásilnění kolegyně z Interpolu, kde nějakou dobu působil, se z něho stal samotář. „Stejně mám práci. Řekni mi o té dívce na Artušově sedle.“

„Jmenuje se Lily Eustisová. Devatenáct let. Po střední teď před vysokou rok pracovala, nejspíš aby si ušetřila na školné. V září měla nastoupit na medicínu na St. Andrews. Rodinu jsme už informovali. Matka, otec, jedna sestra. Zajel jsem tam, ale nevypadá to na případ pro kriminálku. Předběžný nález stanovil jako příčinu úmrtí podchlazení.“

„Jak se dostala až tam nahoru?“ zeptala se Ava.

„Tak to ještě nevíme. Auto nevlastní, žije s rodiči. Prý šla včera večer s někým do hospody a už se nevrátila. Není to u ní zvykem, ale občas se to stane, ačkoliv podle rodičů by normálně zavolala, kde přespí.“

„Mluvili jste s tím člověkem, se kterým byla venku?“ zeptala se Ava a čmárala si přitom poznámky.

„Nikdo netuší, kdo to byl. Rodiče se domnívají, že šlo o muže, ale nejsou si jisti. Sestra obvolává Lilyiny přátele, ale žádný z nich nic bližšího neví.“

„Nechme si to prozatím u nás na kriminálce. Ailsa by měla udělat Lilyinu pitvu přednostně. Průběžně mě informuj.“

Callanach se postavil. „Tak co kdybych tě dneska odvezl domů?“ navrhl. „Svoje auto tady můžeš nechat. Zítra ráno se pro tebe stavím a hodím tě sem.“

„Podle tebe teď nejsem schopná řídit? Jsem smutná, Lucu, ne opilá,“ pronesla. „Bože, promiň. Trochu to nezvládám. Díky za nabídku, je to od tebe milé, ale budu v pohodě, vážně. Musím oddělení informovat o šéfinspektorově smrti. Budou chtít slyšet všechno, co vím. Můžeš všechny svolat na třetí hodinu do zasedačky?“

„Můžu,“ ujistil ji. „Tou dobou už budeme mít záznam z dronu z případu Lily Eustisové. Zařídím, abys po tom brífinku dostala kopii.“

„Dobře, tak potom zajedeme za Ailsou společně.“ Avšak zazvonil telefon. Callanach se dal na odchod. „Počkej, Lucu,“ zavolala na něj. „Jste si jistá?“ zeptala se osoby na druhé straně linky. „Ověřila jste její totožnost? Ne, ještě ji sem nevodíte. Nejdřív si s ním musím promluvit. Je u mě v kanceláři. Dejte mi pět minut. Zavolám vám nazpátek.“

Luc stál zády ke dveřím, ruce měl vražené v kapsách, hlavu nakloněnou ke straně.

„Je tady Astrid?“ zjišťoval. „Věděl jsem, že mě nenechá na pokoji navždycky, ale že si sem napochoduje potom, co provedla...“

„Ne, není to ona,“ ubezpečila ho. Věděla, jak těžké by pro něj bylo setkat se zase s Astrid – se ženou, která ho falešně nařkla ze znásilnění. Shledání se ženou, která čekala dole, pro něj bude v mnoha ohledech ještě horší. „Lucu, nevím, co se stalo. Neřekla, proč tu je, ale na vratnici čeká tvoje matka.“

Luc si prohrábl vlasy a hledal slova, ale žádná nenacházel.

„Nechci ji vidět,“ vypravil ze sebe nakonec, když Ava obešla stůl a přiblížila se k němu.

„To chápu,“ řekla. „Máš plné právo to tak cítit. Opustila tě, když jsi ji potřeboval...“

„Nešlo jen o to, že mě opustila. To prostě nemůžeš pochopit. Obvinili mě ze znásilnění, kterého jsem se nedopustil. Zničilo mě to. Ani jsem nevěděl, jestli mám sílu vydržet do soudu. Když nikdo jiný, tak aspoň moje matka si měla být naprosto jistá, že jsem to neudělal, že v sobě nemám nic takhle zruďného. Když odešla během přípravného řízení, začal jsem o sobě pochybovat i já. Byly chvíle, kdy jsem si